

Lebăda neagră

Lorena Craia

Sub podul de cobalt apare-o vidră,
Pe malul de bazalt aşteaptă-o hidră;
Se uită ochi în ochi apoi, fatal,
Le-nghite noaptea rece de metal.

Pe vârful unui munte impozant
Se-așază un cocor de diamant,
Cu aripi translucide, de oglindă,
Și ciocul gata-gata să mă prindă.

Sub fagul care doar ce-a desfrunzit
M-adun lângă o frunză de granit,
Din palmă ciugulește câte-un graur,
Cu pene rubinii și cioc de aur.

Prin iarbă, de sub lemn și rumeguș,
Se-agită câte-un cărăbuș de plus,
Iar luna se aprinde-n colț de cer
Și cerul își desprinde-o stea de fier.

Privesc la melci sticloși și fără case,
La fluturii de noapte de mătase;
Spre-un cerb cu stea în frunte mă îndemn,
Prin vântul, întețindu-se, de lemn.

Apoi mă uit subit în calendar,
Știind că din vapoarele de sare
Iubirea mea nu poate fi iubire,
Decât pe valuri tulburi de safire.

Tristețea mi-o cobor până pe gene,
Iar trupul sidefiu mă crește-n pene
Și-n noaptea ca de smoală, tuciurie,
Mă pierd pe drumuri albe de hârtie.

20 septembrie 2016, Constanța